

Mooiste plekje

Ieder jaar komen er meer wedstrijden, verkiezingen en opiniepeilingen om uit te maken wie, dan wel wat, de grootste, mooiste of beste is. Je kunt nauwelijks een televisie aanzetten of er is wel een quiz voor de slimste jongetjes en meisjes uit de klas, de uitverkiezing van de grootste Nederlander of ... Vul maar in, want het bestaat. Ik vrees dat deze rage uit de Verenigde Staten is overgewaaid, waar competitie, hebzucht en roem de drijvende krachten zijn in de maatschappij. Een plaats in het 'Guinness book of records' lijkt voor velen het meest belangwekkende levensdoel, al is het met zoiets onnozels als paal zitten. Laatst werden in mijn woonplaats Beilen de noordelijke kampioenschappen mobieltje werpen gehouden. Buitenissig, maar het kan ongetwijfeld gekker.

In deze sfeer van wedijver wordt alweer een paar jaar, na een uitgebreide publiciteitscampagne, het mooiste plekje van Nederland gekozen. Dit jaar viel die eer te beurt aan het eiland Schiermonnikoog. Men beweert dat over smaak niet te twisten valt, maar er valt zeker te twisten over het begrip plekje. Schier is een schitterend eiland met natuurlijk de blondste duinen, breedste en witste stranden, groenste bossen en de fraaiste schelpenpaden (die tevens een record aantal lekke banden veroorzaken), omgeven door de wildst schuimende zee van Nederland. Maar alle gekheid op een stokje, ik kan met de beste wil van de wereld zo'n groot eiland geen plekje vinden. Een plekje heeft voor mij een beperkte omvang, zodat je het één oogopslag kunt overzien. Een dorpsplein bijvoorbeeld, of mijn achtertuin, of subtieler nog: het mooiste plekje in mijn tuin of van mijn geliefde. Maar Schiermonnikoog? Dan kunnen we Nederland wel het mooiste plekje van Nederland noemen! Hetgeen verwarring oproept, want Nederland is behalve ons roemruchte vaderland ook een gehucht in de Kop van Overijssel. Dat kan dus een écht plekje zijn.

Het een na mooiste plekje kreeg geen prijs, maar wel veel aandacht. Die tweede plaats was weg gelegd voor het Varsener veld bij Ommen, een tot dan toe zeer onbekend stukje Nederland. Ik draag het terrein een warm hart toe omdat het de afgelopen jaren een metamorfose heeft ondergaan door de inzet van een groepje vrijwilligers. Er is gekapt, gegraven en geplagd dat het een lieve lust is, met als gevolg dat tal van zeldzame planten en dieren zijn teruggekeerd of zich daar hebben gevestigd. Ik had de initiator van dit project graag de geldprijs gegund die verbonden is aan het allermooiste plekje, maar toch heb ik niet op dat terrein gestemd. Het Varsenerveld is voor de natuur wel zeer waardevol, maar de schoonheid straalt er nog niet van af. Daarvoor zijn de uitgegraven laagtes nog te vers en te kaal, de bosranden te abrupt en rafelig, de kapvlaktes te veel stobbevelden. Kortom, het terrein vertoont zo veel tekenen van recent menselijk ingrijpen dat de harmonie die in het landschap met schoonheid gepaard gaat nog niet optimaal ontwikkeld is. U ziet, ook over smaak valt te twisten.

U begrijpt inmiddels al dat ik helemaal niet gestemd heb. Zelfs niet op mijn eigen achtertuin, al mag die er zijn. Geld maakt niet altijd gelukkig of mooi. Ik las dat de pleitbezorger voor Schiermonnikoog van zijn prijs een vogelkijkhut laat bouwen. Prettig voor de wandelaar in weer en wind, maar het eiland zal er stellig niet mooier op worden!

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Zens 9 nr 12/10 nr.1. 2006/2007.